

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. J. M.**, zastoupen Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem Moskevská 60, Praha 10, proti žalované: **Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích**, se sídlem Okružní 10, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 14. 2. 2013, č. j. VŠTE003054/2013, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **prof. Ing. J. V., CSc.**, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2016, čj. 10 A 37/2013 – 216,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 21. 11. 2012 u Vysoké školy technické a ekonomické v Českých Budějovicích (žalovaná) žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalovaná rozhodnutím ze dne 31. 12. 2012, č. j. VŠTE006693, tuto žádost částečně odmítla, a to ve vztahu k bodu 5. žádosti, v němž žalobce požadoval poskytnutí základních osobních údajů podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plnění z veřejných prostředků v roce 2011 poskytnutých vedoucím představitelům vysoké školy (rektor, prorektori, kvestor, kancléř, vedoucí pracovníci rektorátu).

[2] Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl rektor žalované v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, jímž rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou u krajského soudu, ve které namítal jednak nezákonnost rozhodnutí správních orgánů a dále nicotnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že bylo vydáno věcně nepřislušným správním orgánem.

[3] Krajský soud shledal žalobu důvodnou a vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí rektora vysoké školy. Uvedl, že podle § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím měl o odvolání rozhodnout nadřízený orgán ve smyslu § 178 správního řádu, kterým je s ohledem na § 87 písm. l) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“). Není tedy možné za použití § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím stanovit nadřízeným správním orgánem povinného subjektu rektora vysoké školy.

[4] Rozsudek krajského soudu na základě kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2015 č. j. 1As 66/2015 – 33 a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozhodnutí soud uvedl, že otázka mezd pracovníků veřejné vysoké školy, kromě mzdy rektora vysoké školy, patří do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy, a proto o žádosti o poskytnutí informace z této oblasti je příslušný rozhodovat orgán veřejné vysoké školy v samosprávné působnosti. Informace o mzdě rektora spadají do přenesené působnosti veřejné vysoké školy a ve druhém stupni bude v souladu s ust. § 87 písm. l) zákona o vysokých školách rozhodovat ministerstvo.

[5] O žalobě rozhodl krajský soud opětovně rozsudkem popsaným v záhlaví tak, že rozhodnutí rektora ze dne 14. 2. 2013 a rozhodnutí vedoucí Kanceláře rektora vysoké školy ze dne 31. 12. 2012 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Výrokem II. rozsudku uložil povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobci informace požadované pod bodem 5 jeho žádosti ze dne 21. 11. 2012 doplněné podáním ze dne 1. 12. 2012, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem III. uložil žalované povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22.787 Kč.

II. Návrh na přiznání odkladného účinku a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaná (stěžovatelka) blanketní kasační stížností, se kterou spojila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Tento návrh odůvodnila tak, že v případě, zrušil-li by ke kasační stížnosti stěžovatelky Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu, původní rozhodnutí stěžovatelky a rektora by obživla, krajský soud by žalobu posuzoval znovu (vázán vysloveným právním názorem kasačního soudu), aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současně zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Kromě toho, že by se tak rozhodování Nejvyššího správního soudu stalo toliko akademickým, existovala by zde dvě odlišná, dokonce opačná správní rozhodnutí, což je nežádoucí a procesními postupy těžko řešitelný výsledek. V nyní posuzovaném případě je stěžovatelka povinna zveřejnit informace o výplatách svých zaměstnanců; v případě následného zrušení rozsudku krajského soudu by rozhodování o původní žalobě ztratilo svůj smysl, neboť původní negativní rozhodnutí by pozbylo svůj obsah.

[8] Podle stěžovatelky se jedná o informace, které nejsou žalobci ani veřejnosti běžně dostupné. Hrozba nenapravitelné a nezvratné újmy pro její činnost na základě zveřejnění těchto informací, které po jejich zveřejnění nelze vzít zpět, je naprosto zřejmá. Stěžovatelce vznikne nepoměrně větší újma, která by byla spojena s realizací napadeného rozhodnutí, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobci, který se pravidelně a často obrací na povinné subjekty, zejména pak vysoké školy a kraje, s žádostmi o nejrůznější informace. Újma způsobená žalobci přiznáním odkladného účinku by spočívala pouze v pozdějším vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informace. Kromě toho zde nevznikne žádný rozpor s veřejným zájmem ani újma třetím osobám.

[9] Žalobce a osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku v soudem stanovené lhůtě nevyjádřili.

III. Posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku

pokračování

[10] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, „*jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

[11] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. jsou naplněny.

[12] Rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem v projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal. Jakkoliv lze shledat veřejný zájem na tom, aby byla veřejnost informována o nakládání s veřejnými prostředky, tento veřejný zájem rozhodně není přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti ohrožen. Dojde totiž pouze k dočasnému odložení účinků napadeného rozsudku, nikoliv k úplnému zmaření realizace práva na informace, tedy zamezení informování veřejnosti.

[13] Zbývá tedy uvážit, do jaké míry převažuje požadavek stěžovatelky nad zájmy žalobce, jinak vyjádřeno, zda okamžité splnění povinností vyplývajících pro stěžovatelku z napadeného rozsudku pro stěžovatelku představuje nepoměrně větší újmu než nevýhoda plynoucí z dočasné suspenze tohoto rozsudku pro žalobce.

[14] Při řešení této otázky Nejvyšší správní soud přiznal opodstatněnost námitce stěžovatelky upozorňující na fakt, že byla-li by sporná právní otázka vyřešena v řízení o kasační stížnosti v její prospěch, šlo by o úspěch ryze akademický; informace by mezitím již byly poskytnuty. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že tato námitka mohla být akceptována jen proto, že nešlo pouze o bezprostřední zájem stěžovatelky, ale zejména o zájmy osob, jejichž platové poměry by měly být zveřejněny. Nejvyšší správní soud by považoval za nesprávné o jejich zájmu nepřiznáním odkladného účinku *de facto* rozhodnout. Právě třetí osoby, tedy pracovníci rektorátu stěžovatelky (mj. též osoba zúčastněná na řízení), jejichž platových poměrů a dalších osobních údajů se žádost o poskytnutí informací týkala, by mohly být výkonem rozsudku krajského soudu ve svých právech dotčeny nejvíce. Nejvyšší správní soud tedy při posuzování stěžovatelčina návrhu na přiznání odkladného účinku vážil v souladu s § 73 odst. 2 s. ř. s. i tyto právní následky výkonu kasační stížnosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že je třeba poskytnout prostřednictvím institutu odkladného účinku ochranu právům pracovníků stěžovatelky, resp. upřednostnit jejich právo na ochranu soukromí před okamžitým výkonem žalobcova práva na poskytnutí informací.

[15] Nejvyšší správní soud má zároveň za to, že výše popsaná újma, která hrozí stěžovatelce, resp. jejím pracovníkům, je nepoměrně větší, než újma, která hrozí žalobci v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předně je totiž nutno zopakovat, že přiznáním odkladného účinku nebude právo žalobce na poskytnutí informací zmařeno, nýbrž toliko odložena jeho realizace. V samotném odložení realizace stěžovatelova práva, byť o poskytnutí informace požádal již 21. 11. 2012, Nejvyšší správní soud spatřuje toliko velmi malou újmu, která je podstatně nižší, než újma, která hrozí stěžovatelce, resp. jejím pracovníkům, v důsledku okamžité realizace napadeného rozsudku.

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2016, čj. 10 A 37/2013 – 216. Soud připomíná,

že usnesení o přiznání odkladného účinku může i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[17] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu